

Història d'avui

Oriol Junqueras
Albert Botran

La indústria de guerra a Catalunya

J. Tarradellas

A partir de documents inèdits de l'Arxiu Tarradellas s'ha pogut reconstruir la tasca de la indústria bèl·lica catalana de la Guerra Civil. El llibre compta amb la publicació de 230 fotografies també inèdites.

(PAGÈS EDITORS. 14 €)

La veu del PSUC

Andreu Mayayo

Completa biografia d'un personatge clau del comunisme català: l'advocat Josep Solé Barberà, la veu pública del PSUC. Una politització en els anys de la República i després una intensa activitat antifranquista són el marc de fons d'una vida apassionant.

(L'AVENÇ. 23 €)

Els Mitjavila

Víctor Hurtado

L'autor, un dels grans especialistes en cartografia històrica al nostre país, ens presenta aquí una part de la seva tesi doctoral. Es tracta d'un exhaustiu seguiment dels negocis d'una família de mercaders barcelonins al segle XIV, l'època daurada del comerç català.

(PUBLICACIONS DE L'ABADIA DE MONTSERRAT. 22 €)

El setè camió

Assumpta Montellà

La història del tresor del Banc d'Espanya durant els darrers mesos de guerra, quan va estar emmagatzemat en una mina al poble empordanès de la Vajol. L'autora es fa acompanyar pels lectors en les entrevistes a alguns testimonis i als arxius, tot travant un relat amè.

(ARA LLIBRES. 19 €)

Habíamos ganado la guerra

E. Tusquets

Els records d'infantesa i joventut serveixen a l'autora per fer un retrat d'una família, la seva, de la burgesia barcelonina franquista. L'interessant relat personal esdevé una bona peça d'història social.

(BRUGUERA. 18 €)

El anarquismo individualista

Xavier Díez

L'autor ens explica la recepció del corrent individualista a l'Estat espanyol, el que conté els elements més filosòfics de l'anarquisme, els que fan referència a la transformació de la pròpia persona, amb idees alliberadores sobre la sexualitat i la religió.

(VIRUS EDITORIAL. 20 €)

Crítica* circ

Jordi Jané

Ser gourmet o ser golut

Cadascú té el seu gust i es mira i viu les coses des de la seva òptica personal: allà on molts xalen de valent, d'altres es poden quedar freds. Dic això perquè les meves impressions sobre aquest espectacle del Soleil (per quins set sous una veu ens saluda a l'inici amb un "Bienvenidos al Circo del Sol"?), vénen condicionades per la meua preferència per les produccions artesanes més que no pas per la gran indústria de l'espectacle. Em sedueix més la bellesa de les coses petites, i he escrit moltes vegades que no em complau la grandiloqüència del circ a tres pistes, tant del gust americà. M'estimo més l'espectacle artesà on, a més de veure perlejar la suor en cada múscul de l'artista, la proximitat et permet veure-li els ulls i fins i tot l'ànima.

Ensenyades, doncs, les cartes al lector, intentaré analitzar aquesta gran producció del colós quebequès.

El Soleil explica que *Delirium* transporta el públic a un deliri visual i auditiu, però, atenent les diferents reaccions del públic del debut barceloní, molt em sembla que hi ha una bona desproporció entre la magnitud de la proposta i l'impacte emotiu en l'espectador. El públic va aplaudir els grans cops d'efecte, però els aplaudiments d'uns quants milers d'espectadors solen ser molt més càlids i vibrants quan se'ls ha colpit anímicament de bo de bo. Per mi el

El 'Delirium' del Cirque du Soleil estarà al Palau Sant Jordi fins avui ■ MARTA PÉREZ

problema de *Delirium* rau en la distància anímica creada per la grandiloqüència: escenari de grans dimensions, maquinària escènica perfecta, tres pantalles estil Imax, projeccions virtuals i en temps real, sis músics en directe sonoritzats a tota castanya, sis cantants (moltes de les músiques són versions d'altres espectacles de la casa), dotze ballarins, tres actors i nou acrobates. Sempre he cregut en les enormes possibilitats de les arts virtuals aplicades al circ, però crec que aquí hi ha moments en què la barreja de real i irreal et satura (tot i que la proposta argumental va, precisament, de la interrelació entre somni i reali-

tat). Val a dir que, en aquest aspecte, *Delirium* aconsegueix imatges i moments fantàsticament suggeridors (en pot ser un exemple el número de tres acrobates a les teles, que se'ns ofereix al fons del mar amb tot de cavallets marins insinuats per les projeccions de braços ondulants). Paral·lelament, però, preciosos exercicis circenses queden desaprofitats pels racons (com un seguit de flic-flacs a temps executats per una contorsionista) mentre d'altres (el verticalista, el duo a les cingles, el cercol aeri) es dilueixen enmig de l'escenari per la sobresaturació de mil estímuls de tota mena. No gens casualment, els

aplaudiments del respectable són més densos quan els números de circ es posen en primer pla (la fantàstica contorsionista del *hula-hoop* o el calidoscòpic número dels quatre olímpics, admirablement ben construït). No l'anuncien com a circ, però *Delirium* és l'exaltació del concepte de circ a tres pistes simultànies, que sempre m'ha semblat un profund menyspreu a la feina dels artistes. Entre ser gourmet i ser golut hi ha certes diferències.

* **Delirium.** CIRQUE DU SOLEIL. CREACIÓ I DIRECCIÓ: MICHEL LEMIEUX I VICTOR PILON. PALAU SANT JORDI, 19 DE DES.

El Comentari

Pep Blay

Boges pels càstings

Aquesta setmana he vist una obra de teatre que ja fa vuit mesos que està en cartellera. I no es tracta de cap gran producció amb totes les subvencions possibles, amb un planter d'actors televisius i amb tots els mitjans de comunicació conxorxats en la promoció. No, és una humil comèdia de butxaca que cada dimarts s'escenifica al Teatre Llantiol amb el nom de *Se buscan mujeres...* Quin és el seu secret? D'entrada, el boom dels càstings. L'obra, escrita i dirigida per Cristina Lügstenmann, gira al voltant de dues actrius que volen demostrar el seu talent professional per aconseguir una feina en el teatre, el cinema i la publicitat. Els errors, les confusions, les paradoxals propostes que els demanen i les que elles mateixes s'en-

testen a mostrar posant a prova el seu sentit del ridícul, provoquen un somriure continuat en l'espectador, interromput en moments per autèntiques rialles...

Les intèrprets, Wendy Olivé i la sorprenentment camaleònica Ana Moya, impacten tant per la seva pre-

El futbol té més audiència que el teatre o la música perquè en l'art no hi ha guanyadors ni perdedors. En un càsting, sí

sència escènica com per la força còmica -és molt complicat trobar noies guapes que facin riure fugint de l'estereotip de la lletja!-. L'emoció es manté fins al final perquè tot càsting només pot acabar en dues opcions igualment seductores per a l'espectador: el fracàs o la glòria. Això ho sap molt bé la televisió, que ja fa un temps que ha convertit els càstings en un programa espectacle amb entitat pròpia (*OT*, *Factor X...*). Un càsting ho té tot: és la suma del xou artístic amb la tensió dels concursos i les competicions. Un directiu de TV3 em deia que els partits de futbol tenen més audiència que el teatre o la música perquè en l'art no hi ha guanyadors ni perdedors. No hi ha victòria ni derrota. En un càsting, sí. Som humans. Misèria.